

Sprawa C-804/21 PPU

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

20 grudnia 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Korkein oikeus (sąd najwyższy, Finlandia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

20 grudnia 2021 r.

Strona wnosząca środek zaskarżenia:

C

CD

Druga strona postępowania: Syyttäjä (prokurator)

POSTANOWIENIE KORKEIN OIKEUS (SĄDU NAJWYŻSZEGO)

[...]

Data rozstrzygnięcia 20 grudnia 2021 r.

[...]

STRONY WNOSZĄCE ŚRODEK ZASKARŻENIA C i CD

DRUGA STRONA POZWANA Syyttäjä (prokurator)

PRZEDMIOT Utrzymanie tymczasowego aresztowania

Odroczenie wykonania decyzji o przekazaniu

WNIOSEK O ZASTOSOWANIE PILNEGO TRYBU PREJUDYCJALNEGO

Korkein oikeus (sąd najwyższy, Finlandia) wniósł o zastosowanie do niniejszego odesłania prejudycjalnego trybu pilnego zgodnie z art. 107 regulaminu

postępowania przed Trybunałem. Niniejsza sprawa dotyczy zagadnień związanych z wykładnią decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (zwanej dalej „decyzją ramową”), która należy do zakresu stosowania tytułu V części trzeciej TFUE. Skarżący są pozbawieni wolności, a utrzymanie ich tymczasowego aresztowania zależy od wyniku sporu w postępowaniu głównym.

POSTANOWIENIE KORKEIN OIKEUS

1. Przedmiot postępowania

- 1 Niniejsza sprawa dotyczy ostatniego etapu postępowania w sprawie europejskiego nakazu aresztowania, na którym nie było możliwości normalnego, szybkiego wykonania prawomocnych orzeczeń o przekazaniu wydanych w celu wykonania kary. Przekazanie zostało częściowo opóźnione z powodów związanych z pandemią COVID-19, ale także, a nawet przede wszystkim ze względu na przeszkody prawne związane ze skargami i wnioskami o udzielenie azylu złożonymi przez osoby, wobec których wydano decyzje o przekazaniu. Powstaje pytanie, czy takie powody można uznać za przypadki wystąpienia siły wyższej w rozumieniu art. 23 ust. 3 decyzji ramowej, pozwalające na przedłużenie terminu przekazania, co oznaczałoby, że osoby, wobec których zarządzono przekazanie, nie powinny podlegać zwolnieniu z aresztu na podstawie ust. 5 tego artykułu. Ponadto pojawia się kwestia trybu postępowania, jaki należy zastosować w ramach przedłużeniu terminu przekazania osoby i związanych z nim środków odwoławczych.

Okoliczności faktyczne sprawy

- 2 Właściwy rumuński organ sądowy w dniu 19 maja 2015 r. wydał europejski nakaz aresztowania przeciwko C, a w dniu 27 maja 2015 r. przeciwko CD, będących obywatelami rumuńskimi, w celu przekazania ich do Rumunii celem wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze pięciu lat i dodatkowych kar w wymiarze trzech lat. Kary te zostały na nich nałożone za handel środkami odurzającymi szkodliwymi w stopniu zwykłym i w stopniu znacznym oraz udział w zorganizowanej grupie przestępczej.
- 3 Przed wszczęciem niniejszego postępowania szwedzki sąd najwyższy decyzją z dnia 8 kwietnia 2020 r. (NJA 2020, s. 430) zarządził przekazanie C do Rumunii. Wyrokiem z dnia 30 lipca 2020 r. sąd apelacyjny w Svei zarządził przekazanie CD do Rumunii. Jednakże przed wykonaniem tych decyzji o przekazaniu obaj obywatele opuścili Szwecję i udali się do Finlandii.
- 4 W dniu 15 grudnia 2020 r. C i CD zostali zatrzymani oraz umieszczeni w areszcie tymczasowym w Finlandii na podstawie europejskiego nakazu aresztowania. Orzeczeniami z dnia 16 kwietnia 2021 r. (KKO 2021:24 i nr 582) Korkein oikeus

zarządził przekazanie C i CD do Rumunii. Na wniosek władz rumuńskich fińskie keskusrikospoliisi (krajowe biuro śledcze) wyznaczyło pierwszą datę przekazania na dzień 7 maja 2021 r., ponieważ przed tą datą, ze względu na pandemię COVID-19, nie był dostępny żaden odpowiedni lot.

- 5 W dniu 3 maja 2021 r. C i CD wnieśli na powyższe orzeczenia do Korkein oikeus środki zaskarżenia. Korkein oikeus najpierw w dniu 4 maja 2021 r. tymczasowo wstrzymał wykonanie decyzji o przekazaniu, a następnie w dniu 31 maja 2021 r. oddalił owe środki zaskarżenia, co skutkowało tym, że postanowienie o wstrzymaniu wykonania stało się bezskuteczne. Drugi uzgodniony termin przekazania, mianowicie 11 czerwca 2021 r., również został przesunięty, ponieważ nie było bezpośrednich połączeń lotniczych do Rumunii i nie było możliwości zorganizowania transportu lotniczego z przesiadką w innym państwie członkowskim z zachowaniem uzgodnionego terminu. C i CD złożyli do käräjäoikeus (sądu pierwszej instancji) i Korkein oikeus szereg innych wniosków dotyczących zawieszenia wykonania decyzji o przekazaniu. Wszystkie te wnioski zostały oddalone lub uznane za niedopuszczalne.
- 6 Ostatecznie CD miał zostać przekazany Rumunii w dniu 17 czerwca 2021 r., a C w dniu 22 czerwca 2021 r., lecz w obu przypadkach przekazanie nie było możliwe, ponieważ każdy z nich złożył wniosek o udzielenie azylu w Finlandii. Maahanmuuttovirasto (krajowy urząd imigracyjny) oddalił te wnioski w dniu 12 listopada 2021 r., lecz C i CD zaskarżyli wspomniane decyzje do hallinto-oikeus (sądu administracyjnego).

Orzeczenia Helsingin käräjäoikeus z dnia 8 i 29 października 2021 r.

- 7 C i CD wnieśli do Helsingin käräjäoikeus, po pierwsze, o zwolnienie ich z aresztu ze względu na upływ terminu przekazania, a po drugie, o odroczenie ich przekazania do Rumunii ze względu na złożenie przez nich wniosków o udzielenie azylu. Postanowieniami z dnia 8 i 29 października 2021 r. käräjäoikeus uznał te wnioski za niedopuszczalne. Niniejsze postępowanie dotyczy środków zaskarżenia wniesionych przez C i CD od wspomnianych postanowień wydanych przez käräjäoikeus.

Postępowanie przed Korkein oikeus

- 8 W swoich środkach zaskarżenia C i CD ponowili swoje żądania. W odpowiedzi na środki zaskarżenia syyttäjä (prokurator) wniósł o to, aby utrzymać tymczasowe aresztowanie skarżących i nie odraczać wykonania ich przekazania do Rumunii.
- 9 W swoim orzeczeniu ustanawiającym zasadę prawną z dnia 8 grudnia 2021 r. (KKO 2021:86) uznał, że osoby, wobec których wydano decyzję o przekazaniu, mają prawo dostępu do sądu w odniesieniu do kwestii utrzymania ich tymczasowego aresztowania. W celu uniknięcia opóźnień Korkein oikeus przejął sprawę do rozpoznania.

2. Ramy prawne

2.1. Przekazanie osób

Prawo Unii

- 10 Przepisami właściwymi w niniejszej sprawie są motyw 9 decyzji ramowej 2002/584/JAI, a także art. 6 ust. 2, art. 12, art. 15 ust. 1 i art. 23 tej decyzji ramowej.

Prawo krajowe

- 11 Krajowe przepisy przyjęte w celu wykonania decyzji ramowej zawarte są w rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (30.12.2003/1286) (ustawie 1286/2003 o przekazywaniu przez Finlandię innym państwom członkowskim Unii Europejskiej osób, które popełniły przestępstwa z dnia 30 grudnia 2003 r., zwana dalej „ustawą o przekazywaniu w ramach Unii Europejskiej”).
- 12 W Finlandii wykonującymi nakaz organami sądowymi właściwymi do orzekania w zakresie przekazywania i utrzymywania tymczasowego aresztowania są Helsingin käräjäoikeus, a sądem odwoławczym jest Korkein oikeus (§§ 11, 19 i 37 ustawy o przekazywaniu w ramach Unii Europejskiej). Natomiast zgodnie z § 44 ustawy o przekazywaniu w ramach UE do wykonania decyzji o przekazaniu właściwy jest keskusrikospoliisi.
- 13 Zgodnie z § 46 ust. 1 ustawy o przekazywaniu w ramach Unii Europejskiej osobę, której dotyczy taka decyzja, przekazuje się właściwym organom państwa członkowskiego, które złożyło stosowny wniosek, tak szybko jak to możliwe, w dniu uzgodnionym przez zainteresowane organy. Osoba ta zostaje przekazana najpóźniej po upływie 10 dni od daty uprawomocnienia się decyzji o przekazaniu.
- 14 Zgodnie z § 46 ust. 2 ustawy o przekazywaniu w ramach Unii Europejskiej, jeżeli przekazanie zainteresowanej osoby w terminie określonym w ust. 1 okaże się niemożliwe z powodu działania siły wyższej w Finlandii lub w państwie członkowskim, które złożyło wniosek, właściwe organy powinny uzgodnić nową datę przekazania. Przekazanie powinno odbyć się w ciągu 10 dni od w ten sposób uzgodnionej nowej daty.
- 15 Na podstawie § 47 ustawy o przekazywaniu w ramach Unii Europejskiej sąd może odroczyć wykonanie decyzji o przekazaniu, jeżeli zachodzą okoliczności powodujące nadmierną dolegliwość przekazania ze względów humanitarnych. Wykonanie decyzji w sprawie przekazania ma miejsce niezwłocznie po ustaniu tych okoliczności. Właściwe organy powinny w takiej sytuacji ustalić nową datę przekazania. W takim przypadku przekazanie powinno odbyć się w ciągu 10 dni od w ten sposób uzgodnionej nowej daty.

- 16 Zgodnie z § 48 ustawy o przekazywaniu w ramach Unii Europejskiej, jeżeli po upływie terminów określonych w §§ 46 i 47 osoba nadal przebywa w areszcie, powinna zostać z niego zwolniona.

2.2. Wniosek o azyl

Prawo Unii

- 17 Właściwym przepisem w niniejszej sprawie jest jedyny artykuł protokołu (nr 24) w sprawie prawa azylu dla obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, załączonego do traktatu FUE.

Prawo krajowe

- 18 Krajowe przepisy obowiązujące w dziedzinie azylu są zawarte w ulkomaalaislaki (ustawie o cudzoziemcach) (ustawie nr 301 z dnia 30 kwietnia 2004 r.), która odpowiada postanowieniom konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców. Przepisy ustawy o cudzoziemcach mają zastosowanie do wszystkich cudzoziemców zamieszkałych w państwie, a zatem również do obywateli Unii.
- 19 Zgodnie z § 40 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, cudzoziemiec ma prawo przebywać legalnie w państwie w okresie rozpatrywania wniosku, do czasu wydania prawomocnego orzeczenia w sprawie lub ostatecznej decyzji o jego wydaleniu. Z prac przygotowawczych wynika, że prawo to ma zastosowanie również do osób ubiegających się o azyl.
- 20 Na podstawie § 101 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, wniosek można uznać za oczywiście bezzasadny, jeżeli wnioskodawca przybył z bezpiecznego państwa pochodzenia, do którego może zostać odesłany. Zgodnie z § 104 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, wydanie decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej możliwe jest w ramach procedury przyspieszonej, jeżeli wniosek został uznany za oczywiście bezzasadny na podstawie § 101.

3. Konieczność złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 21 Korkein oikeus musi wypowiedzieć się w przedmiocie wniosków, które skarżący, nadal przebywający w areszcie i podlegający przekazaniu zarządzonemu w drodze ostatecznych decyzji o przekazaniu, złożyli w celu, po pierwsze, zwolnienia ich z aresztu, a po drugie, odroczenia wykonania przekazania. Ponieważ postępowanie w sprawie ich wniosków o udzielenie azylu nadal się toczy, nie zostali oni jeszcze przekazani do Rumunii. Sąd odsyłający powinien wypowiedzieć się w przedmiocie pytań dotyczących wykładni decyzji ramowej, co do których, jak się wydaje, Trybunał nie zajął stanowiska w swoim orzecznictwie.

3.1. Pytanie pierwsze

- 22 W pierwszej kolejności należy ocenić postępowanie w następstwie którego ustalono, że zaistniał przypadek siły wyższej oraz przedłużono terminu przekazania na podstawie art. 23 ust. 3 decyzji ramowej.
- 23 Z wyroku Vilkas wynika, że upływ terminów określonych w art. 23 ust. 1–4 decyzji ramowej nie skutkuje zakończeniem procedury przekazania, lecz oznacza jedynie zwolnienie z aresztu osoby, której dotyczy wniosek, na podstawie art. 23 ust. 5 tejże decyzji ramowej (wyrok z dnia 25 stycznia 2017 r., Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, pkt 70). Zgodnie z art. 23 ust. 3 decyzji ramowej upływ terminu zależy od tego, czy przekazanie było niemożliwe z powodu działania siły wyższej. Wyrok Vilkas nie dotyczy ustalenia, który organ jest właściwy do zbadania, czy zachodzi przypadek siły wyższej w rozumieniu decyzji ramowej, ani ewentualnych wymogów proceduralnych przewidzianych przez tę decyzję ramową w zakresie badania powodów przekroczenia terminu i zwolnienia z aresztu osoby, wobec której zarządzono przekazanie.
- 24 Zgodnie z przepisami prawa krajowego na keskusrikospoliisi spoczywają zadania związane z wykonywaniem przekazania po uprawomocnieniu się decyzji o przekazaniu. Chociaż w decyzji sądu nie określono daty przekazania, to jednak podlega ona wykonaniu z poszanowaniem terminów przewidzianych w tym celu w ustawie o przekazywaniu w ramach Unii Europejskiej zgodnie z decyzją ramową. Keskusrikospoliisi zajmuje się praktycznym wykonaniem decyzji o przekazaniu, współpracuje z właściwymi organami państwa członkowskiego, które wydało nakaz aresztowania, i uzgadnia nową datę przekazania, jeżeli nie nastąpiło ono w terminie dziesięciu dni, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie. Zgodnie z orzeczeniem Korkein oikeus (sądu najwyższego, KKO 2021:86) osoba podlegająca przekazaniu ma jednak zawsze prawo poddania ocenie sądu kwestii tego, czy utrzymanie wobec niej tymczasowego aresztowania jest nadal uzasadnione, czy też należy ją zwolnić z aresztu z uwagi na nadmierny charakter tego środka. Sąd dokonuje zatem oceny, między innymi, czy brak przekazania wynika z działania siły wyższej w rozumieniu art. 23 ust. 3, co pozwala na przedłużenie terminu przekazania i utrzymanie tymczasowego aresztowania osoby podlegającej przekazaniu, bez względu na art. 23 ust. 5. Jednakże ani keskusrikospoliisi, ani inne organy nie poddają w sposób systematyczny kwestii utrzymania tymczasowego aresztowania ocenie sądu.
- 25 Sąd odsyłający nie jest pewny, czy takie postępowanie krajowe spełnia wymogi art. 23 ust. 3 decyzji ramowej. Brzmienie tego ustępu – w odróżnieniu od ust. 1 tego artykułu, który odnosi się do „zainteresowanych organów” – wydaje się wymagać podjęcia działań przez wykonujący nakaz organ sądowy, o którym mowa w art. 6 ust. 2 decyzji ramowej. Działania te polegają w szczególności na tym, że wykonujący nakaz organ sądowy negocjuje z wydającym nakaz organem sądowym, ustala z nim nową datę przekazania, a przede wszystkim bada, czy przesłanki utrzymania aresztu pozostają spełnione. Z orzecznictwa Trybunału wynika, że keskusrikospoliisi nie może być uważany za wykonujący nakaz organ

sądowy w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej [wyrok z dnia 24 listopada 2020 r., Openbaar Ministerie (Podrabianie dokumentów), C-510/19, EU:C:2020:953, pkt 41, 42]. Interwencja organu policji pozostaje ograniczona do praktycznej i administracyjnej pomocy właściwym organom sądowym (wyrok z dnia 10 listopada 2016 r., Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, pkt 42). Natomiast nie można uznać, że do zadań takich należy zakwalifikowanie danej sytuacji jako przypadku siły wyższej lub wydanie decyzji o utrzymaniu tymczasowego aresztowania.

- 26 Działanie siły wyższej, o którym mowa w art. 23 ust. 3 decyzji ramowej, ma charakter nadzwyczajny i nieprzewidywalny (wyrok Vilkas, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo). Pandemia COVID-19 wykazała, że przeszkody wynikające z ograniczeń w podróżach i restrykcji transportowych mogą być długotrwałe, przy czym sytuacja zmienia się szybko i trudno jest przewidzieć w wiarygodny sposób, kiedy przeszkody te się zakończą. Skuteczność systemu europejskiego nakazu aresztowania wymaga, aby wykonanie ostatecznych decyzji o przekazaniu było szybkie i proste, z zastrzeżeniem zagwarantowania praw opartych na art. 6 karty praw podstawowych, w szczególności w odniesieniu do osób aresztowanych, co wymaga również stosowania art. 23 ust. 3 i 5 decyzji ramowej.
- 27 Negocjacje między organami państw członkowskich dotyczące odroczenia wykonania decyzji o przekazaniu mają zasadniczo charakter praktyczny, a ich celem jest określenie właściwego momentu przekazania i aspektów logistycznych, takich jak środki transportu i trasa. Do wykonywania takich zadań bardziej odpowiednie są organy administracyjne aniżeli sądy działające jako organy sądowe. Z tego względu pojawia się pytanie, czy art. 23 ust. 3 decyzji ramowej stoi na przeszkodzie postępowaniu, w którym do dokonania oceny istnienia przeszkód w przekazaniu osoby oraz możliwości jego wykonania, a także do ustalenia nowej daty przekazania, właściwy w pierwszej instancji jest organ odpowiedzialny za praktyczne wykonanie decyzji o przekazaniu, natomiast osobie podlegającej przekazaniu oraz prokuratorowi przysługuje jako środek zaskarżenia prawo do wniesienia sprawy do zbadania przed sąd oraz złożenia wniosku o zakończenie aresztowania (zob. wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Gavanzov II, C-852/19, EU:C:2021:902, pkt 33). Sąd, który w rezultacie orzeka w przedmiocie tego środka, wypowie się zatem w kwestii tego, czy opóźnienie w wykonaniu wynika z działania siły wyższej, a w zależności od odpowiedzi na to pytanie oraz od innych czynników decydujących o jego rozsądnym charakterze, również w kwestii ewentualnie nadmiernej długości aresztowania. W świetle orzecznictwa Trybunału [wyroki: Openbaar Ministerie (Podrabianie dokumentów), pkt 53; z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury Lubeki i Zwickau), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456], można mieć wątpliwości co do tego, czy taki środek zaskarżenia w pełni zaspokaja wymogi nierozzerwalnie związane ze skuteczną ochroną sądową oraz czy wykonanie decyzji o przekazaniu podlega wystarczającej kontroli sądowej.
- 28 Jeżeli art. 23 decyzji ramowej należałoby interpretować w ten sposób, że procedura oparta na opisanej powyżej kontroli sądowej nie jest, jako środek

zaskarżenia, zgodna z decyzją ramową oraz jej celami i nie zapewnia wystarczającej gwarancji praw osoby, wobec której zarządzono przekazanie, to należałoby wówczas zastanowić się nad konsekwencjami, jakie należy stąd wyciągnąć. Można się zastanawiać, czy brak czynności ze strony organu sądowego oznacza bezwzględnie obowiązek zwolnienia z aresztu osoby, której dotyczy wnioski na podstawie art. 23 ust. 5 decyzji ramowej, nawet jeśli biorąc pod uwagę wszystkie istotne okoliczności danej sprawy, czas trwania pozbawienia wolności nie był nadmierny (wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, pkt 58, 59).

- 29 Artykuł 23 ust. 3 decyzji ramowej porusza również kwestię momentu, w którym organy powinny nawiązać kontakt i uzgodnić nową datę przekazania. Brzmienie tego przepisu nie pozwala na ustalenie, czy działanie powinno być podjęte natychmiast, gdy tylko w jednym lub w drugim państwie członkowskim nastąpi działanie siły wyższej, które stanowi przeszkodę w wykonaniu przekazania w odpowiednim czasie, czy też gdy upłynie wyznaczony wcześniej termin, lub jak w sytuacji, o której mowa w art. 23 ust. 4, dopiero wtedy, gdy przeszkoda ustąpi. Działanie siły wyższej może również być tego rodzaju, że jego końca nie będzie można przewidzieć w sposób wiarygodny. W takiej sytuacji praktycznie niemożliwe jest ustalenie nowej daty przekazania bezpośrednio po wystąpieniu przeszkody.

3.2 Pytanie drugie

- 30 Drugie pytanie dotyczy kwestii tego, czy przeszkody prawne wynikające z ustawodawstwa krajowego państwa członkowskiego, które w praktyce uniemożliwiają przekazanie osoby, można uznać za działanie siły wyższej w rozumieniu art. 23 ust. 3 decyzji ramowej.
- 31 W wyroku *Vilkas* Trybunał dokonał wykładni pojęcia siły wyższej w sytuacji powtarzającego się oporu fizycznego stawianego przez osobę podlegającą przekazaniu. W niniejszej sprawie organy odpowiedzialne w rzeczywistości za wykonanie decyzji o przekazaniu zastosowały się do postanowień sądu krajowego oraz do zasad mających na celu zachowanie niezmienionej sytuacji skarżących w czasie rozpatrywania ich wniosków. Gdyby pojęcie działania siły wyższej interpretować w sposób zawężający i przyjąć, że decydujące znaczenie mają przyczyny zewnętrzne niezależne od państw członkowskich, tego rodzaju przeszkody mogłyby być wyłączone z zakresu jego stosowania.
- 32 Chociaż w niniejszej sprawie praktyczną realizację i dochowanie terminów skomplikowała pandemia COVID-19, to główne przeszkody w przekazaniu stanowiły, przede wszystkim, wstrzymanie wykonania przez sąd krajowy, a następnie wnioski o udzielenie azylu złożone przez osoby, wobec których zarządzono przekazanie. Zgodnie bowiem z ustawodawstwem krajowym osoba ubiegająca się o azyl ma prawo do pozostawania w kraju w trakcie rozpatrywania jej wniosku lub do czasu wydania decyzji o wydaleniu.

- 33 Odpowiedzi na te pytania dotyczące wykładni są konieczne dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym, zawisłego przed Korkein oikeus.

4. Pytania prejudycjalne

Korkein oikeus (sąd najwyższy) umożliwił stronom wypowiedzenie się co do istoty wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym i postanowił zawiesić dalsze postępowanie oraz zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z poniższymi pytaniami prejudycjalnymi:

1. Czy art. 23 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w związku z jej art. 23 ust. 5 wymaga, aby w sytuacji, gdy osoby aresztowanej nie przekazano w terminie, ustalenie nowej daty przekazania oraz badanie istnienia siły wyższej i spełnienia przesłanek aresztowania przeprowadził wykonujący nakaz organ sądowy, o którym mowa w art. 6 ust. 2 decyzji ramowej, czy też zgodne z decyzją ramową jest również postępowanie, w ramach którego sąd bada te okoliczności wyłącznie na wniosek stron? Jeżeli należy uznać, że przedłużenie terminu wymaga czynności organu sądowego, to czy brak takiej czynności skutkuje bezwzględnie wygaśnięciem terminu przewidzianego w decyzji ramowej, w którym to przypadku osoba aresztowana powinna zostać zwolniona z aresztu na podstawie art. 23 ust. 5 tej decyzji ramowej [?]

2. Czy art. 23 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że pojęcie siły wyższej obejmuje również prawne przeszkody w przekazaniu oparte na prawie krajowym wykonującego nakaz państwa członkowskiego, takie jak wstrzymanie wykonania orzeczone na czas trwania postępowania sądowego, lub prawo osoby ubiegającej się o azyl do pozostania w państwie wykonującym nakaz do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie jej wniosku o udzielenie azylu?

Po uzyskaniu orzeczenia w trybie prejudycjalnym Korkein oikeus wyda orzeczenie w sprawie.

[...]